

дитячий християнський журнал

Стежунка

ISSN 2194-3796

2/2021

**ТЮЛЬПАНОВЕ
«ПРОБАЧ»**

С. 3126

**ЧАЮВАННЯ
СЛОНА Й МУХИ**

С. 8

**ТРИ
ДЕРЕВА**

С. 22

ЗОЛОТЕ СЛОВО

А ти зрозумів, яке золоте слово має на увазі Оленка? Розташуй літери від найбільшої до найменшої й ти дізнаєшся тему цього випуску.

П Є Г А Т
Р Б О Щ О

ТЮЛЬПАНОВЕ «ПРОБАЧ»

Ольга Мартинова

– Мамо, це тобі! – Мишко шморгав носом перед входними дверима й сором'язливо простягав матері букет білих тюльпанів. – Я їх замість квитка в кіно купив. Вибач, я більше ніколи тебе не обманюватиму! Мати всміхалася, впускаючи сина до квартири:

– Уже пробачила! І все ж добре, що ти набрався хоробрості й попросив у мене вибачення. А чому тюльпани?

– Це мені продавчиня з квіткової крамниці підказала. Виявляється, мовою квітів білі тюльпани означають «смиренність», «щирість» і «благання вибачити». Це найкращий букет для примирення!

– Треба ж, як цікаво! Любий, іди-но сюди, – жінка міцно обійняла й поцілувала сина в маківку. – Здається, відтепер білі тюльпани мої улюблені квіти!

Увесь вечір Мишко займався незвичною для себе справою: гортав дитячу енциклопедію з біології, а саме розділ «Декоративні рослини». Його неабияк вразило й здивувало, наскільки дивовижними квітами виявилися тюльпани...

Продовження на сторінці 26

ПРОЩЕНО Й ЗАБУТО

Біллі Грем

Ти колись забував узяти змінне взуття у школу? Залишав зошит із домашнім завданням удома? А може, обіцяв прибрати свою кімнату або вигуляти собаку, а потім забував? Ми всі час від часу забуваємо важливі речі.

Навіть Сам Бог забуває... Тоді як ми забуваємо ненавмисно, Бог приймає свідоме рішення більше не згадувати про прощені нам гріхи.

Коли ми приходимо до Всевишнього в молитві та просимо нам пробачити, ми маємо вірити, що завдяки Ісусу Бог простить та очистить від гріхів. Ми маємо визнати, що є грішниками й не здатні самі собі допомогти. Бог може подарувати нам праведність через Ісуса Христа. Адже саме за наші гріхи Ісус помер на хресті. В Біблії написано: «Тож немає тепер жодного осуду тим, хто ходить у Христі Ісусі» (Рим. 8:1). Завдяки Ісусу Бог вирішив забути про наші гріхи й дати нам можливість провести з Ним вічність у Небесах.

СТЕЖИМКА 2/21
Іл. Яків Бурда

ОБІЦЯНКА БОГА

Дотримуючись інструкції, закресли зайві слова в завданні. Потім прочитай слова, що залишилися, і ти дізнаєшся, що написано у Книзі пророка Єремії (31:34).

1. Закресли всі кольори.
2. Закресли слова на літеру «Д».
3. Закресли назви тварин.
4. Закресли назви фруктів і ягід.
5. Закресли слова, що закінчуються на літеру «З».

СЛИВА	СІРИЙ	ВЖЕ	ДІВЧИНКА
ЇХНЮ	І	ВИНОГРАД	ГРІХА
ЯБЛУКО	НЕ	ГАРБУЗ	ВИШНЯ
ПЕРСИК	МАНГО	ЗГАДУВАТИ	ЄНОТ
ПРОВИНУ	СИНІЙ	РОЖЕВИЙ	ДЗЕРКАЛО
ДІДУСЬ	БУДУ	ІМ	КІТ
КІНЬ	ВІЗ	КОАЛА	ФІОЛЕТОВИЙ
ПРОЦУ	ЖИРАФА	ГРУША	СКУНС

СТЕЖИМКА 2/21
Іл. Олександр Митусевич

ПОКАЯННЯ АПОСТОЛА ПЕТРА

Вальдемар Цорн

Найближчими друзями Ісуса Христа були апостоли Іван, Яків і Петро. Ісус часто брав їх із Собою, коли планував зробити щось особливе або ж потребував дружньої підтримки. Ці три учні Христа були рибалками. Брати Яків та Іван до зустрічі з Ісусом працювали разом зі своїм батьком Зеведеєм, який мав власні човни.

Коли Ісус покликав чоловіків іти за Ним, усі троє негайно полишили риболовлю й пішли за Ісусом. Вони три роки провели разом зі своїм Учителем.

Іван, Яків і Петро були з Ісусом у Гефсиманському саду вночі, коли Сину Божому прийшов час залишити цю землю, і Він у молитві готувався до цієї важливої та дуже важкої події. Ісус почувався зажуреним, адже один учень на ім'я Юда Його вже зрадив, а інший, Петро, незабаром зречеться. Ісус усе знав наперед і передрік це. Петро не повірив Йому. Учень запевняв, що, навіть якщо доведеться померти за Христа, він ніколи Його не зречеться. Але сталося так, як сказав Ісус: перш, ніж вранці заспівав півень, Петро тричі зрікся Христа.

Це трапилося в п'ятницю перед Пасхою. Уночі, коли Ісус разом зі своїми учнями був у Гефсиманському саду, з'явилися воїни, заарештували Його й повели на суд. Усі апостоли розбіглися, тільки Петро з Іваном здалеку слідували за групою воїнів та Ісусом у дім первосвященника.

Як ти вважаєш?

1. Чому Петро зрікся Ісуса?
2. Чому Христос простив Петра?
3. Що доручив Ісус Петру та іншим апостолам?

Навесні ночі в Єрусалимі холодні, тож на подвір'ї навколо багаття зібралося багато людей. Серед них був і Петро. І ось одна служниця-воротарка, упізнавши учня, сказала: «І ти був з Ісусом!» Петро, не замислюючись, відповів: «Ні, я не знаю Цього Чоловіка!» Невдовзі хтось знову запитав Петра, чи не є він учнем Ісуса, і він знову відрікся. А коли один із рабів первосвященника запитав: «Чи не тебе я бачив з Ним у саду?», Петро заприсягся, що не знає Ісуса. І цієї миті закукурикав півень. Ісус здалеку поглянув на Свого учня, і Петро пригадав пророчі слова. Йому стало соромно й боляче за скоєне. І Петро, гірко заплакавши, полишив подвір'я первосвященника. Ісус знав, що Петро щиро каявся у своєму зреченні.

За кілька днів воскреслий Ісус зустрівся з учнями на березі Тиверіадського моря. Під час обіду Він запитав Петра: «Чи любиш ти Мене?» Петро, звичайно ж, сказав, що любить. Ісус тричі поставив Петру те ж саме питання. І Петро дуже зніяковів, адже свого часу він тричі зрікся Учителя. Ісус простив Петра й доручив йому разом з іншими апостолами проповідувати Євангеліє по всій землі.

Цю історію ти можеш прочитати у 18-ому та 21-ому розділах Євангелія від Івана.

Чаювання слона й мухи

Філіп Уелш

У Сурбітоні люблять оселятися слони, коли вони виходять на пенсію. Коли ви бачите будівельників, які лагодять старий будинок, цілком імовірно, що вони зміцнюють підлоги, готуючи їх до заселення чергового слона, який став занадто старим для цирку й вирішив, що вже час, схиливши хобот, почати осіле життя.

Слон на ім'я Генрі мешкав у затишному будиночку недалеко від центру міста. Як багато діячів шоу-бізнесу, які вийшли на пенсію, він оселився з іншим представником світу видовищ. Його друга звали Арчі, він був мухою-циркачем. Він працював у мушачому цирку, що завбільшки з коробку від торта.

Коли ці двоє оселилися разом, ніхто не міг зрозуміти, як вони уживаються одне з одним. Річ у тім, що слон Генрі не вмів прощати. Велетень ніколи не забував образ, якщо хтось грубо з ним розмовляв або не вибачався. Однак якщо сам Генрі з кимось грубо поведився, то це запам'ятовував не так добре.

Одного прекрасного ранку Генрі прокинувся, розгорнув свій хобот, розправив вуха й оголосив:

– Арчі, сьогодні мені виповнюється 103 роки, і ми влаштуємо чаювання слона й мухи для всіх звірів.

Отож дістань-но записничок, писатимемо запрошення. Потім ти полетиш, рознесеш їх за адресами.

Арчі розгорнув свій крихітний мушачий записничок на першій сторінці – на літері «А».

– «Арнольд, мурахоїд», – прочитав він.

– О ні, ми не будемо його запрошувати! – заперечив Генрі. – Минулого тижня Арнольд показав мені свій довгий мерзенний клейкий язик і дотепер не вибачився. Я цього не забуду.

Арчі погортав записничок і прочитав інше ім'я: «Нуї, верблюд».

– Нізащо! – захитав головою Генрі. – Я пам'ятаю, як минулого року, коли був його день народження, верблюд мене навіть не запросив.

– Але ж ти все одно пішов на його свято! – заперечив Арчі.

– Це нічого не означає, – сперечався Генрі. – Він усе одно мав надіслати запрошення. Я не забув! Наступне ім'я в записнику було: «Харольд, кріт».

– Уяви собі, – сказав Генрі, – одного разу я попросив його про послугу, а натомість він заявив, аби я повертався назад у джунглі! Я цього ще не забув. Мій настрій украй зіпсується, якщо прийде Харольд.

Так тривало доти, доки не скінчився записник Арчі. І тоді Генрі запитав:

– Скільки ж у нас набралось гостей?

– Ми з тобою, – відповіла муха.

Генрі так розсердився, що його гнівне ревіння лунало по всій Мейпл-роуд.

– Скільки в мене так званих друзів! – гудів він. – Усі вони мене зрадили. Ніколи не забуду цей урок!

– Справді? – запитав Арчі таким гучним голосом, на який тільки здатна муха.

Тон приятеля неабияк здивував Генрі.

– Що ти маєш на увазі, друже? – різко запитав слон.

– Ну, а як щодо того, коли ти струсив мене з хобота й вивув у вікно? – запитав Арчі. – Ти, напевно, вирішив, що то чудовий жарт, але я був іншої думки. Б'юся об заклад, про це ти забув. Невже не бачиш, Генрі, слонище ти такий, що сам не краший, аніж усі інші? Ти засмучуєш тварин так само часто, як вони – тебе, тільки в останньому випадку ти нічого не забуваєш. Але потрібно забувати і прощати, інакше в тебе взагалі не залишиться жодного друга. Ось чому сьогодні нам нікого запросити на твій сто третій день народження.

– Ммм... – промимрив Генрі із самої глибини хобота.

Ця промова йому не сподобалася. Але врешті-решт він набрався духу і сказав:

– Гарзд, мухо, твоя правда. Тепер я бачу, що запам'ятовував помилки інших, а свої забував. Я скажу, що робитиму. Ми знову дістанемо записничок з адресами, і я запрошу всіх звірів – тоді подивимося, що з цього вийде.

Ніколи ще муха не літала так швидко, як того ранку носився Арчі, облітаючи всіх тварин із запрошенням на чаювання слона й мухи. Вийшла розкішна вечірка, а наприкінці свята Генрі чудово покатав усіх на спині навколо кварталу. Відтоді Генрі – слон, який не вмів прощати, – навчився забувати образи, бо зрозумів: потрібно, щоб інші також прощали його... Довго ще згадували звірі про чаювання слона й мухи.

СУДОКУ

Чи зможеш ти заповнити квадрати таким чином, аби літери відповідних слів зустрічалися лише один раз у рядку, стовпчику та маленькому квадраті?

СЛОН

О		Н	
	С		Л
	Н		О
Л		С	

МУХА

	а		у
х		м	
у		а	
	х		м

ПРОБАЧ

		Б	Ч	О	
а					
Б					Р
Ч					О
					Ч
	Р	Ч	Б		

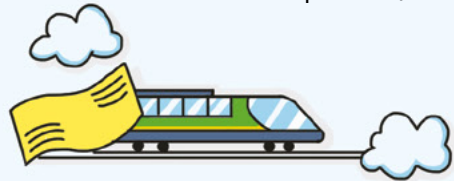
РОДИНА

	Д	а			
			а		Р
	Н				О
а					Ц
О		Д			
			Ц	О	

Гріх

Варвара Насон

Гріх – це огидний Божому закону вчинок. Гріх – це непослух Господу. Гріх – це бруд. У Біблії написано: «Усяка неправда – то гріх» (1 Ів. 5:17).

А ти знаєш, коли з'явився перший гріх? Це сталося ще в Едемському саду, коли Адам і Єва скуштували заборонений плід. Відтоді гріх передається кожному у спадок від батьків. Він є в нас від самого народження. Напевно, ти думаєш, що маленькі діти безгрішні? Це не так. Дитина вже народжується з гріхом. Про це написано в Посланні до римлян: «Нема праведного ані одного... Всі згрішили» (Рим. 3:10, 23).

Найгірша новина полягає в тому, що грішна людина не може бути разом зі святим Богом. Господь ненавидить гріх, тому що «Бог є світло, і немає в Ньому ніякої темряви». Як вогонь і вода не можуть бути разом, так і святість Бога не поєднується з гріхом.

Чи може людина заплатити за свої гріхи або якось очиститися від них, щоб бути з Господом? Слово Боже говорить – ні! Ніякі добрі справи, молитви, жертви Богу не здатні виправдати людину.

Тому Бог Сам заплатив за наші гріхи. Ісус помер на хресті, щоб виправдати нас. І кожен, хто в Нього вірує, вічно житиме на небесах зі святим Богом. Це все одно, коли б хтось заплатив за твій проїзд у потязі, щоб ти міг доїхати до потрібного міста. Просто прийми цей подарунок!

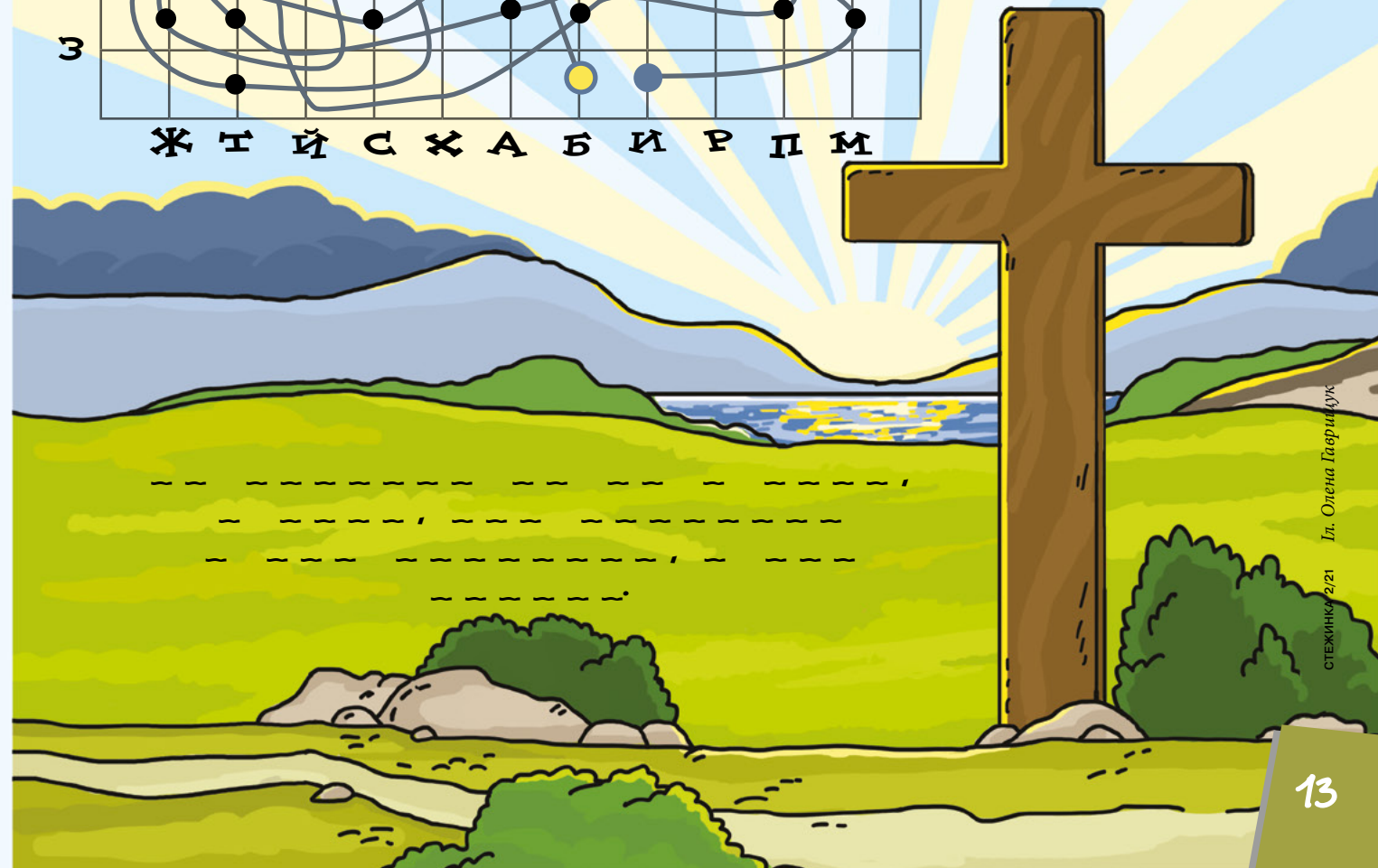
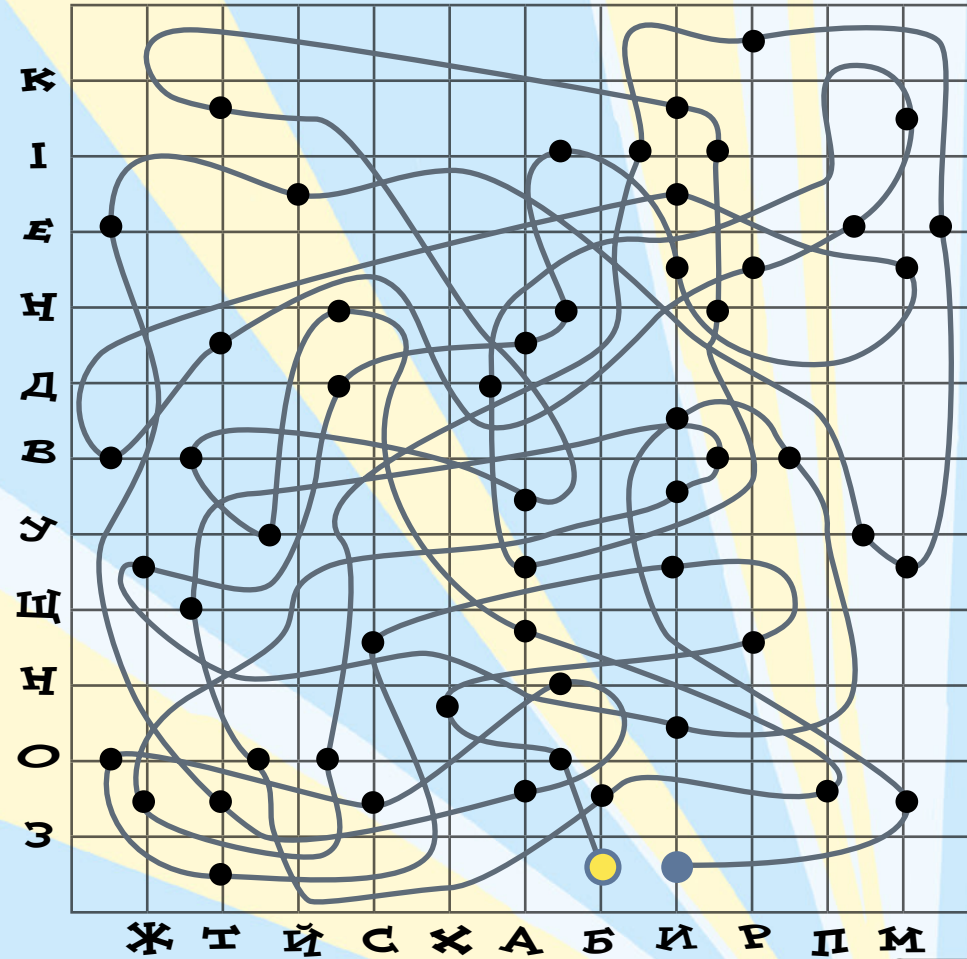
ЯКИЙ МАЛЮНОК ПРАВИЛЬНИЙ?

ГОЛОВОЛОМКА

Розплутай мотузочку

Склала Юлія Ільчук

ТОМ ТА ОЛЕНЯ

Евелін Петров

Десятирічний Том Хагер мешкав зі своєю сім'єю на фермі в маленькому селі. Щонеділі він разом із батьками та молодшою сестрою Амелі ходив до церкви, де охоче відвідував недільну школу. Тому подобалося слухати розповіді про Мойсея, Йосипа й Давида. Але найбільше він любляв історії про Ісуса.

Недільні дні сім'я зазвичай проводила разом, виїжджаючи на прогулянки, відвідуючи родичів або запрошуючи в гості друзів.

У вільний час Том любляв гуляти в лісі з батьком. Разом із сестрою вони слухали татові розповіді й ставили чимало запитань про тварин. Батько був дуже розумний і багато знав про природу.

Траплялося, що Том із батьком знаходили поранену або хвору тварину. Тоді вони приносили її в сарай біля будинку. Батько працював лікарем, але, на жаль, про хвороби тварин знав не так багато. Тоді він брав із книжкової полиці велику «Енциклопедію тварин» і разом із Томом ретельно вивчав потрібний розділ, аби потім допомогти бідоласі. Хлопчик захоплювався своїм татом. Батько завжди пояснював і показував синові, як необхідно піклуватися та годувати тварину, щоб вона якнайшвидше одужала.

Допитливому хлопчикові якось захотілося знайти пораненого звіра самому й вилікувати його без допомоги дорослих. Але тато йому це, скоріш за все, не дозволив би. Та й потреби не виникало, батько був усе ж таки лікарем і завжди охоче відгукувався на допомогу. Однак такі думки ніяк не залишали хлопчика.

В останній день перед великодніми канікулами Том терпляче чекав закінчення навчального дня. Ходити у школу Том не дуже любляв. Він часто слухав учителя одним вухом і мрійливо стежив за тим, що відбувається за вікном. Того дня два останніх уроки скасували, тож Том із насолодою мріяв про те, чим би зайнятися після школи.

Пролунав дзвоник, і Том разом з однокласниками вибіг на вулицю й попрямував додому. День був чудовий. Сонце яскраво сяяло з чистого блакитного неба, птахи весело цвірінькали.

Том раптом згадав про свій затишний закуток у лісі. «Може, піти додому обхідним шляхом через ліс?» – подумав Том, уповільнивши крок. Йому вже не раз перепало за те, що він після школи затримувався. Але батьки не знали, що того дня їм скасували два уроки, а сестра Амелі до школи ще не ходила, тому виказати не могла.

Недовго роздумуючи, Том рвонув у бік лісу. Хлопчик хотів тільки трохи посидіти у своєму таємному закутку та послухати спів птахів. Потім він збирався вирушити прямо додому.

Про цю схованку знав лише Том. Дерев, ніби запрошуючи, простягали до хлопчика своє довге гілля. Місце було з усіх боків оточене деревами, а під ними ріс густий мох. Каменів і сухих галузок тут не було, Том тримав це місце в цілковитому порядку.

Раптом хлопчик помітив, що в його закутку хтось є. «Що це там лежить? – налякано подумав Том. – Або хто?» На м'якому моху лежало оленятко, витягнувши перед собою стрункі ноги й поклавши на них мордочку.

– Як ти сюди потрапило? – пробурмотів спантеличений Том.

Обережно ступаючи по м'якому моху, Том підібрався до малюка, намагаючись його не налякати. Очі оленяти були заплющені. Почувши кроки, що наближались, тварина повільно кліпнула й поглянула в бік хлопчика. Том завмер.

Лише тоді він зауважив, що на задньому копиті оленяти була велика кривава рана. Озирнувшись навкруги, Том схилив коліна, простягнувши до оленяти руку. Тварина тремтіла всім тілом, принохувалася до незнайомця, але потім знову поклала мордочку на передні ніжки.

– Не можна ж тебе тут залишити. Ще з голоду помреш, – шепотів Том.

Хлопчик обережно погладив оленятко, а потім акуратно взяв його на руки. Тварина почала опиратися, сіпатися й видавати жалібні стогони, але потім заспокоїлася і безсило повисла на руках Тома. Хлопчик намагався не зачіпати хвору ніжку оленяти. Шлях додому був непростий. Важкий рюкзак із підручниками тиснув на спину, а на руках лежав поранений малюк.

Нарешті, підійшовши до свого дому, Том тихенько пробрався до сараю. Там він поклав оленя на м'яку солому в затишному темному кутку та вкрив його ковдрою, намагаючись не торкатися рани. Потім хлопчик так само тихо підійшов до будинку й подзвонив у двері. Усе мало такий вигляд, ніби він щойно повернувся зі школи.

Сидячи за обіднім столом, Том не брав участі в розмові, думаючи про знахідку в лісі.

– Моя лялька запросила своїх подружок на чай. А ще я намалювала малюнок. Я його комусь подарую, мамо. А потім... – безперестанку щебетала Амелі.

До балаканини сестри Том особливо не прислухався. Усі його думки були біля пораненої тварини. Як шкода, що він не може запитати в тата поради. Адже щойно він про це заїкнеться, то батьки відразу зрозуміють, що їхній син неслух, і замість того, щоб після уроків одразу

йти додому, він подався до лісу. «Ні, не можна говорити. Та й нічого поганого не трапиться!» – заспокоював себе хлопчик. – Томе, тобі не сподобався обід? – запитала мама. – Ти майже нічого не їв.

– Ні, ні, – схаменувся Том, запхнувши останню ложку картопляного пюре до рота, після чого схопився з місця. – Все було дуже смачно. Дякую, мамо!

Хлопчик швидко витер рот і відніс тарілку в раковину. Мама з подивом глянула вслід синові, коли той вибіг із кухні.

На щастя, почалися канікули, і домашні завдання робити не потрібно. Том попрямував у кабінет тата й дістав із полиці «Енциклопедію тварин».

Зайшовши до своєї кімнати й замкнувши двері, Том розгорнув розділ «Тварини лісу – олені».

На жаль, там нічого не було написано про те, як лікувати рани. Але в книзі Том прочитав, чим харчуються олені. Знайти ягоди, бруньки й довгі трави не склало жодних труднощів. Том сподівався, що тварина хоч трохи поїсть і це додасть їй сил. «Але що ж робити з раною?» – думав хлопчик. Насамперед він вирішив її продезінфікувати й забинтувати.

«Або краще залишити рану відкритою, щоб вона підсохла? – сумнівався Том. – Усе складніше, ніж я гадав».

Зітхаючи, він повернув книгу батька на місце, а з медичної шафки дістав чистий бинт і дезінфікуючу рідину, яку родина використовувала для рук. Том сподівався, що вона не зашкодить оленяті, хоча з досвіду знав, що буде дуже боляче.

Спершу він вирішив зібрати трохи їжі, тому прошмигнув повз вітальню, де сиділа мама разом з Амелі й читала книжку. Вибігши в сад, він нарвав трохи трави і бруньок. «Думаю, цього вистачить», – вирішив Том. На превеликий жаль, їжа оленя не порадувала. Тварина навіть не підвела мордочку. Вона лише на мить розплющила очі, а потім відразу ж їх закрила. Том занепокоївся. «Напевно, поки я ніс малого додому, йому стало гірше», – подумав Том.

Коли ввечері з роботи повернувся батько, Том ледь із ним привітався. Хлопчик не міг дивитися татові в очі, що було на нього дуже несхоже. Батько нічим не видав свого здивування, а лише час від часу того вечора поглядав на сина.

Наступного ранку Том прокинувся раніше за всіх. Обережно, щоб нікого не розбудити, він вийшов із дому і прокрався в сарай. Оленя не ворушилося. Заплющені повіки тварини тремтіли, а дихання було дуже слабким. Том більше не міг дивитися на страждання малюка, опустився на соломі й розплакався.

– Що ж мені тепер робити? Бідолашне оленятко помре! – шепотів хлопчик.

Том знав, що потрібно терміново попросити тата про допомогу, доки не сталося лиха. Але ж як складно визнати свою провину! Цієї миті хлопчик відчув, як хтось поклав йому на плече руку. Том і не помітив, як у сарай увійшов батько. Він присів біля сина і з сумом подивився на тварину. Том підвів очі й боязко глянув на тата, схлипуючи й витираючи сльози рукавами піжами.

– Я... я... Прости мені! – прошепотів Том.

– Я знаю, – відповів батько. – Вчора до мене в лікарню прийшла разом із мамою Софія з твого класу. Вона повідомила, що вам скасували два останніх уроки. Коли я прийшов додому і згадав про це в розмові з мамою, вона сказала, що ти повернувся як завжди. Тепер мені зрозуміло чому, – промовив батько й подивився на оленятко. – Тепер мені зрозуміло чому.

– Прости мені, – повторив Том і кинувся в обійми батька.

Чоловік міцно обійняв сина. Коли хлопчик заспокоївся, то знову подивився на тата й запитав:

– Що тепер робити?

Батько відповів не відразу, глянув задумливо на оленятко й обстежив його рану.

– Зробимо все можливе, аби допомогти, – сказав лікар, швидко підвівся на ноги й махнув синові рукою. – Ходімо!

Том із радістю поспішив за батьком. Він був такий щасливий, що тепер тато взявся за справу! Наступні пів години вони промивали рану. Тварина не видавала жодного звуку. Потім батько показав Тому, як годувати оленя з пляшечки. Йому потрібно буде робити це щодня, доки малюк не видужає.

За кілька днів тварині покращало. Рана загоювалася повільно, але після того, як її промили, на вигляд була не такою страшною. Том міг полегшено зітхнути.

Якось після вечері батько попрямував до свого кабінету. Син пішов за ним. Одне питання ніяк не давало йому спокою.

Постукавши у двері, хлопчик обережно їх відчинив:

– Тату? Я знаю, що мав ще дещо зробити. Можна, ми зробимо це разом?

Обличчя батька осяяла усмішка.

Вони схилили коліна, й Том попросив у Бога прощення за свій непослух. Він благав Господа зцілити поранене оленятко. Після молитви батько притиснув сина до грудей. Вони подивилися у вікно в напрямку сараю. З-за хмари визирнуло сонце й освітило подвір'я.

Тепер Том достеменно знав: усе буде добре!

Народна легенда

Дуже давно на вершині гори три маленькі деревця мріяли, чим би вони хотіли стати, коли виростуть.

Перше деревце поглянуло на зорі, що, мов діаманти, мерехтіли вгорі, і сказало:

– Я хотіло б володіти скарбами. Мрію, щоб із мене зробили чудову скриню, вкрили золотом і наповнили коштовностями. Я було б найгарнішою скринею на всьому світі!

Друге деревце подивилося на річку, що впадала в затоку, прислухалося до шуму прибою, що долинав до вершини гори, і промовило:

– Я хотіло би стати прекрасним вітрильником, борознити великі води і служити могутньому цареві. Я було б найміцнішим кораблем на всьому світі!

Третє деревце подивилося на галасливе місто, що розкинулося в долині, де з ранку до вечора метушилися заклопотані справами люди, і сказало:

– Я хотіло б назавжди залишитися на цій гірській вершині. Мрію вирости таким високим, аби людям, які задивлятимуться на мене, доводилося б підводити очі до небес і думати про Бога. Я було б найвищим деревом на всьому світі!

Минули роки. Лили дощі, сяяло сонце, і три маленькі деревця перетворилися на високих і могутніх велетів... Одного разу на вершину гори піднялися три дроворуби.

Перший чоловік оглянув перше дерево і сказав:

– Яке гарне! Саме таке мені і треба.

І під ударами його гострої сокири перше дерево впало на землю.

«Тепер з мене зроблять прекрасну скриню, – тишилося воно. – Я зберігатиму дивовижні скарби».

Другий дроворуб подивився на друге дерево і сказав:

– Яке міцне! Саме таке я й шукав.

І під ударами його гострої сокири друге дерево впало на землю.

«Тепер я борознитиму великі води, – раділо воно. – Я стану могутнім кораблем, гідним перевозити царів!»

Третє дерево занепало духом, побачивши біля себе третього дроворуба. Воно стояло струнке й високе, вказуючи людям на небеса.

Але цей дроворуб навіть жодного разу не глянув угору.

– Мені згодиться будь-яке дерево, – пробурмотів він. І під ударами його гострої сокири третє дерево впало на землю.

Перше дерево зраділо, коли дроворуб приніс його в майстерню теслі. Але тесля, який виконував замовлення бідних, простих людей, не думав про скрині для зберігання коштовностей. І його мозолисті від роботи руки перетворили дерево на годівницю для худоби.

Дерево, що було колись таким красивим, не вкрили золотом і не наповнили коштовностями. Його, покрите тирсою, поставили у хліві й наповнили сіном для худоби.

Друге дерево раділо, коли дроворуб приніс його на корабельню, але звідти жодного великого корабля не спускали на воду. І дерево, що було колись таким могутнім, розпиляли на тонкі дошки, з яких змайстрували простий рибальський човен.

Човен був невеликим, але досить міцним, аби борознити води морів, тому його продали рибалкам, які ловили рибу в озері. Щодня його навантажували рибою, тож човен увесь нею пропах.

Третє дерево було розчароване найбільше, адже його розпиляли на бруси і склали у штабель на складі.

– Що трапилось? – журилося колись високе й могутнє дерево. – Все, чого я бажало, – це залишатися на вершині гори та спрямовувати думки людей до Бога. Невже в тому моє покарання, аби припадати пилом на складі?

Багато-багато днів і ночей минуло. Три дерева майже й забули про свої мрії.

Але якось однієї ночі світло золотої зорі осяяло перше дерево, коли молода жінка поклала своє новонароджене Немовля в годівницю для худоби.

– Шкода, що я не можу зробити для Нього колыску, – прошепотів її чоловік.
Але мати Немовляти стиснула його руки й усміхнулася, бо гладеньке міцне дерево світилося золотим зоряним світлом.
– Ці ясла прекрасні, – сказала вона.
І перше дерево раптом дізналося, що його використали для найбільшого Скарбу з усіх, що будь-коли існували на світі.

Одного вечора втомлений Подорожній та Його друзі сіли у старий рибальський човен. Подорожній заснув, а човен, зроблений із другого дерева, тихо розрізав озерне плесо.

Раптом налетіла страшна буря з громом і блискавками. Друге дерево здригалося всіма своїми тоненькими дошками. Воно знало, що не має достатньо сил для боротьби з бурею, і бачило небезпеку, що загрожувала життю пасажирів.

Утомлений Подорожній прокинувся. Він підвівся, простягнув Свою руку й наказав:
– Замовкни, перестань!

І буря негайно заспокоїлася. Вона вщухла так само швидко, як і почалася.

І тут друге дерево здогадалося, що воно везе Царя всього Всесвіту.

Якось у п'ятницю вранці третє дерево потривожили, коли нарізані з нього бруси витягли із забутого штабеля. Дерево здригалося, коли його проносили крізь розгніваний, несамовитий натовп. Здригалося, коли до нього прибивали руки Людини. Відчувало нестерпну безвихідь і відчай, коли по ньому стікала на землю кров Розіп'ятого.

Але недільного ранку, коли зійшло сонце й земля під ним похитнулася від радості, третє дерево дізналося, що любов Божа все змінила.

Вона зробила перше дерево прекрасним, бо удостоїла його стати колыскою Спасителя світу.

Вона зробила друге дерево могутнім, бо удостоїла його послужити Царю Всесвіту. І щоразу, коли люди згадують третє дерево, що було гідним стати символом спасіння людства, вони думають про Бога.

Таким чудесним чином здійснилися мрії трьох маленьких дерев.

Переказ Анджели Елвелл Хант

ТЮЛЬПАНИ

Ольга Мартинова

Тюльпан – трав'яниста цибулинна рослина із сімейства лілійних (*Liliaceae*). Тому його родичами є цибуля, часник, гіацинт, спаржа та, звичайно ж, лілія.

Цибулина тюльпана, тобто потовщена частина стебла, складається з різних шарів луски. Верхній шар – це захисна броня, а всередині сховані листя і квітка. Недосвідченому оку навряд чи вдасться відрізнити цибулину тюльпана від звичайної цибулі.

Тюльпан має ідеальну квітку! Її малюнок підпорядковано трипроменевої симетрії: три внутрішні і три зовнішні пелюстки оцвітини, шість тичинок і три часточки зав'язі.

Тюльпани пристосовані до життя в посушливій, спекотній місцевості. Як діти пустелі вони самодостатні. Поживних речовин, що містить цибулинка тюльпана, вистачає, аби зберегти їй життя впродовж року в сухому ґрунті. А коли в пустелі на короткий час настає пора весняних дощів – тюльпан розквітає, перетворивши неживу землю на квітучий сад.

Уявляєш, тюльпан їстівний! Уперше його спробували в Нідерландах. Тоді у країні тривала війна, і їжі майже не було. Щоб вижити, люди їли квіти. Тюльпани виявилися такими смачними, що і сьогодні в багатьох ресторанах із них готують дивовижні страви. Його цибулину використовують замість звичайної цибулі. Також можна приготувати, наприклад, салат із молодого листя тюльпанів, обсмажити пелюстки в борошняній паніровці або подати на десерт зацукровані пелюстки.

Батьківщиною тюльпанів вважають пустелі Середньої Азії. У середині XVI століття тюльпан із Туреччини потрапив у Західну Європу. Найімовірніше, слово «тюльпан» походить від турецько-перського слова «тюрбан». Можливо, ця назва походить з форми квітки або через тканину, з якої шили головні убори, або ж тому, що турки прикрашали свої тюрбани тюльпанами.

Протягом півтора століття тюльпани вважалися найціннішою декоративною культурою. Лишень уяви: маленька квіточка стала «хворобою» цілої країни – «тюльпаноманією» або «тюльпановою лихоманкою!» У 1620 році за одну цибулину тюльпана в Голландії пропонували тисячу гульденів (це близько 10 кг срібла), а в 1634–36 роках – уже 4 600 гульденів! Для порівняння, голландський фермер тоді заробляв за рік близько 3 000 гульденів. Люди за одну маленьку цибулину могли придбати цілі будинки й господарства!

Сьогодні вчені виокремлюють майже 80 видів тюльпанів, а кількість сортів сягає за тисячі! Країна Нідерланди відома на весь світ своїми тюльпановими плантаціями. Щорічно вирощується близько 4 мільярдів цибулин, половину з яких використовують у країні, а решту продають іншим державам.

Яких тільки тюльпанів не буває у світі: їхні назви поетичні та яскраві! Серед них є Принци і Принцеси, Леді й Артисти, Піноккіо та Балади, Монте Карло та Фокстрот. Найпопулярнішим тюльпаном можна назвати Королеву Ночі. Та всі вони – прекрасні творіння нашого мудрого Творця!

$E=mc^2$

ПРОЕКТ ІЗ ФІЗИКИ

$A=F \cdot s$

Вітаю! Мене звали Артур. Мені 13 років, і я вчуся у 8-А класі. Я люблю ходити у школу, створювати проекти й спілкуватися з однокласниками. Хочу розповісти одну історію, яка трапилася зі мною.

Одним звичайним вівторком на уроці фізики вчителька повідомила нас, що до наступного заняття потрібно підготувати проект на тему: «Невагомість у космосі». Тема дуже сподобалася, тому що мене завжди захоплювала думка, що в космосі можна просто «літати» в повітрі. Там немає сили тяжіння, тому кожен предмет утрачає свою вагу й вільно ширяє в невагомості. Це так дивно!

Заглибившись у свої думки, я навіть не помітив, що урок закінчився й час виходити з класу. Сусідка по парті Дарина штовхнула мене в бік:

– Артуре, заняття закінчилося!

Того дня це був останній урок. Усі однокласники зібралися йти по домівках. Я ж вирішив залишитися якомога довше й розпочати роботу над проектом.

Я попрямував до бібліотеки, де планував зібрати інформацію, написати проект і роздрукувати брошуру. Сидів я там близько двох годин, читав, писав, вишукував інформацію, поки, зрештою, не закінчив роботу. Брошура вийшла досить яскравою та цікавою. Я був дуже задоволений своєю роботою.

Наступного дня, щойно я переступив поріг школи, до мене підійшов Мишко, двієчник нашого класу.

«Що йому потрібно?» – подумки здивувався я.

– Агов, Артуре, даси списати свій проект із фізики? – запитав він.

Списати йому я не дав, бо знав, що шахраювати – це гріх. Мишко, певна річ, розлютився. Коли хлопець від мене йшов, на його обличчі прослизнула лукава посмішка.

Щойно уроки завершилися, я вирушив додому. Після обіду я хотів показати батькам свою роботу. Зазирнувши в рюкзак, я так і завмер: проекту не було. Я просто на підлогу вивернув усі книжки й зошити, але так і не знайшов свою брошуру. Я всю кімнату перевернув догори дригом, усі полиці й шафки – проект зник.

Тоді пригадав: коли виходив зі школи, то в рюкзаку двієчника Мишка помітив знайомий малюнок. Особливого значення я цьому не надав. Аж тепер зметукував: це був малюнок з обкладинки мого проекту. Мишко поцупив мою брошуру!

Я відразу згадав його лукаву посмішку. Напевно, саме тоді йому спало на думку викрасти мій проект!

Я схопив телефон і набрав номер однокласника:

- Алло, Мишко, це ти взяв мій проект?
- Який ще проект? – той удав, ніби нічого не розуміє.
- Який, який?! Проект із фізики! Ти й не уявляєш, як довго я над ним працював!
- Але ж я просив допомогти, а ти не дав списати. Тепер ти проси, а я тобі не дам! – випалив злодюжка й кинув слухавку.

Я почувався таким розлюченим, було так прикро! Хотілося будь-що помститися однокласнику. Чого я тільки не вигадував, так прагнув відплатити злодієві! Однак раптом згадав, що говорив Ісус щодо цього: якщо хто забере в нас сорочку, ми повинні віддати й решту одягу. Набундючившись, я розмірковував: «Ось Мишко викрав у мене проект, тоді що, віддати йому всі інші домашні роботи?»

Я вирішив розповісти про все батькам. Вони дали мені одну пораду: молитися за Мишка. Я аж ніяк не хотів цього робити, але, поміркувавши, все-таки помолився. На серці мені відразу полегшало!

Наступного дня на перерві Мишко несподівано підійшов до мене і сказав:

– Вибач, Артуре! Я неправильно вчинив, узявши твій проект. Ось, тримай, – із цими словами він простягнув мені брошуру.

Від почутого мені забракло слів. Яка ж велика сила молитви! «Дякую Тобі, Ісусе», – подумки сказав я.

Раптом з'явилася ідея запропонувати Мишкови після уроків разом піти в бібліотеку. Я захотів допомогти хлопцю зробити власний проект із фізики. Виявилось, що в Мишка дуже добре виходить робити брошури, і я щиро про це сказав. Проект Мишка вийшов навіть трохи кращим за мій.

Ось так із Божою допомогою я не тільки отримав хорошу оцінку, а й знайшов нового друга.

загадки

Марина Баранкевич

Невід в море опускав,
Кинув все та учнем став.
За Христом ходив, навчався,
Але зрадив, бо злякався.
«Ні, не знаю!» – він сказав,
Й тричі півень проспівав...

У прислів'я увійшов
Він за недовіру.
Бо у чудо із чудес
Він ніяк не вірив.
Що за чудо із чудес?
Що Ісус Христос воскрес!

Його камінням побивали
За те, що вірив у Христа.
Побачивши Ісуса в славі,
Зійшов до Нього в небеса.

Самітником в пустелі жив,
Сарану сушену їв,
Дикий мед і більш нічого...
Він молився, слухав Бога.
А коли Господь воззвав,
Всім: «Покайтеся!» – сказав.

Дорога «Стежинка»!

Мене звуть Дарина, і мені 14 років. Коли моя менша сестричка Ярославка отримує тебе, то мені подобається розглядати малюнки на останніх двох сторінках. Ось і я вирішила взяти участь у цій виставці. Божих Вам благословіннь і хай береже Вас Господь!

«Надійся на Господа, будь сильний, і хай буде міцне твоє серце».

Пс. 27:14

Дарина Шумик, 14 років, Україна

Вероніка Федоренко, 9 років, Україна

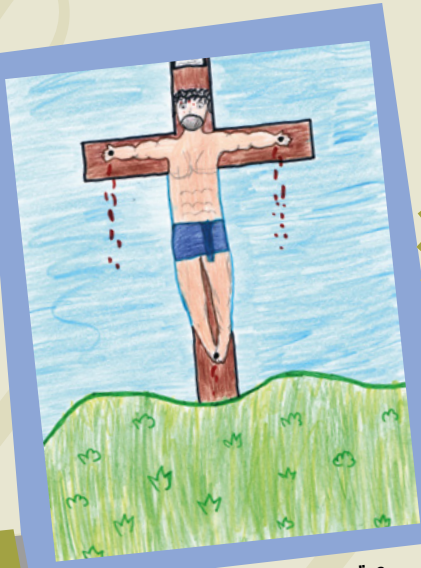
Емілія Бондарчук, 10 років, Україна

Марко Монько, 7 років, Україна

Едвард Усак, 10 років, Україна

Яна Мельник, 14 років, Україна

Дорогий читачу!
Чи маєш улюблений вірш із Біблії? Напиши нам і розкажи, чому він тобі подобається. Ми раді кожному твоєму листу!

Сергій Бортник, Україна

ВІДПОВІДІ:

До стор. 2. Бог прощає тебе.

До стор. 5. «...Іхню провину прощу і не буду вже згадувати їм гріха!»

До стор. 11. →

О	Л	Н	С
Н	С	О	Л
С	Н	Л	О
Л	О	С	Н

М	А	Х	У
Х	У	М	А
У	М	А	Х
А	Х	У	М

Р	П	Б	Ч	О	А
А	Ч	О	Р	П	Б
Б	О	П	А	Ч	Р
Ч	А	Р	П	Б	О
П	Б	А	О	Р	Ч
О	Р	Ч	Б	А	П

Р	Д	А	О	Н	И
И	О	Н	А	Д	Р
Д	Н	И	Р	А	О
А	Р	О	Д	И	Н
О	И	Д	И	Р	А
Н	А	Р	И	О	Д

До стор. 12. № 3.

До стор. 13. «Бо Христос на те й умер, і ожив, щоб панувати і над мертвими, і над живими» (Рим. 14:9).

До стор. 20–21. Завдання № 1. Двох; ізраїльським народом; Богом; Богом; тобою. Завдання № 2. Кожен, віруючий у Христа; просять у Нього прощення; помер за твої гріхи. Завдання № 3. «І Я життя вічне даю їм, і...»

До стор. 29. Петро, Хома, Степан, Іван Хреститель.

До стор. 31. «Бог не є Богом мертвих, а живих» (Мт. 22:32).

Вікторія Бахмат, Україна

Християнський журнал для дітей молодшого та середнього шкільного віку

Виходить шість разів на рік.

Видається на добровільні пожертвування.

Наклад 28 000 прим.

Засновник
РО «УМТ «СВІТЛО НА СХОДІ»

Головний редактор Вальдемар Цорн

Відповідальний редактор Анна Назаренко
Редколегія: Олеся Ісаак, Ганна Мікусевич (худ. редактор),
Олена Зенченко (літ. редактор), Ірина Савченко (коректор),
Ельвіра ЦорнЖурнал зареєстровано в Міністерстві юстиції України.
Свідоцтво про державну реєстрацію:
серія КВ, № 23368-13208ПР від 24.05.2018.

Підписний індекс 06597

Адреса редакції в Україні:
РО «УМТ «СВІТЛО НА СХОДІ», вул. Хорольська, 30, м. Київ,
Україна, 02090.
Телефон: (44) 296-86-39; факс: (44) 296-87-73;
e-mail: info@sns.org.uaАдреса редакції у Німеччині:
LICHT IM OSTEN, Postfach 1340, 70809 Korntal, GERMANY.
Телефон: +49 711 839908-23; факс: +49 711 839908-4;
e-mail: tropinka@lio.org
Instagram: tropinka_deАдреса представництва у США:
USA, LIGHT IN THE EAST, P.O. Box 185, Orangevale, CA 95662
Tel.: +1 (916) 3483388, e-mail: liteusa@lio.orgОформити підписку на журнал, надіслати листи
й матеріали можна за будь-якою з наведених адрес.Пожертвування можна надсилати на адресу:
РО «УМТ «СВІТЛО НА СХОДІ»,
р/р UA42321842000026003053002252
в КГРУ ПАТ КБ «Приватбанк» м. Києва,
МФО: 321842. Код ЄДРПОУ / ІНН: 14300272.Для поштового переказу: індекс 01924
(у рядку «Для письмового повідомлення» на бланку поштового
переказу зазначати: «Пожертвування на журнал „Стежинка“»).Пожертвування із західних країн можна надсилати чеками на адресу
редакції у Німеччині або переказами на банківський рахунок:
IBAN DE07604500500009916425
SWIFT/BIC SOLADES1LBG
Kreissparkasse Ludwigsburg

Номер підписано до друку 18.12.2020.

Надруковано ТОВ «Новий друк»,
вул. Магнітогорська, 1, м. Київ, Україна, 02660.Обкладинка. Іл. Мариса Рудська
С. 4. Из «Gott ist da – an jedem Tag!», © Francke Buchhandlung,
ISBN 978-3-9636202-6-3С. 8–10. Из «Крот, боявшийся перемен, и другие истории
о животных», © «Библия для всех», 1994, © Scripture Union
PublishingС. 14–19. Из «Tom und das Rehkitz», © Samenkorn,
ISBN 978-3-8620322-8-0С. 20–21. Курс «Йди за Мною», tropinkakurs.com, © Світло на
Сході

С. 22–25. «Три дерева», © «Свет на Востоке», 1993

С. 26–27. Фото © Rupert Britton / unsplash.com

Комп'ютерна верстка: Ганна Мікусевич

Цитати Святого Письма наведені з Біблії в перекладі
І. Огієнка.© «СВІТЛО НА СХОДІ», 2021.
ISSN 2194-3796

ДЕНЬ ВОСКРЕСІННЯ

В. І. Мельник
Переклад Олени Мікули

Пам'ятаєте, друзі, неначе учора
Сном зимовим дрімав цілий світ,
Всі ліси і поля вкрила білая ковдра
І скував кришталем нашу річечку лід?

Та весна завітала і лід той розтанув,
Задзюрчали ураз гомінкі ручаї,
І фіалки та проліски нас привітали,
У гаях заспівали дзвінкі солов'ї!

І чому це так сонечко гріє та сяє?
І на серці так весело й добре мені?
Світ весняний до радості нас закликає,
Бо Ісус наш живий, Він воскрес навесні!

Хоч віки промайнули і тисячоліття,
Подвиг той пригадаємо знов:
На Голгофі явив наш Господь і Спаситель
Незбагненні до нас милосердя й любов!

І тому вся природа, весь світ торжествує,
Ми радіємо звістці, що нині прийшла:
Бог воскрес, і свободу нам, грішним, дарує!
Він нас визволив з темряви смерті та зла!

І у днину весняну, веселу, святкову
Пригадає це диво хай Всесвіт увесь,
І хай всі проголошують знову і знову:
Бог воскрес! Він навіки воскрес!

Христос воскрес!